

2023. március 28., kedd – Jn 8,21-30

„Aki küldött engem, igaz, és én azt hirdetem a világnak, amit tőle hallottam.”

Jézus működése során újra és újra felmerül a kérdés: Kicsoda ő? Ebben a szakaszban Jézus sokadjára próbál erre megfelelő magyarázattal szolgálni. Miért van szükség ezekre a magyarázatokra? Talán azért, mert Jézus mégiscsak ugyanolyan hús-vér ember volt, mint a hallgatói, s így teljességgel érthetetlen volt számukra, hogy akkor miért beszél és tesz úgy, mintha ő külön lenne bármelyiküknél. Jogosnak tekinthetjük tehát kételkedésüket és egyben határozott elvárásukat, hogy igenis magyarázza meg, bizonyítsa be, hogy milyen alapon várja tőlük, hogy éppen neki higgyenek. Jézus ugyan utal rá, hogy ő a kezdetektől fogva „nyílt lapokkal” játszik, de természetesen kötélnak áll, és ismét beszél a maga küldetéséről, melynek során magyarázata messze túlmutat önmagán. Számtalan módon körülírja, s próbálja értésükre adni, hogy ő az Atya megbízottja, s mint ilyen az általa képviselt ügy nem a saját fantáziálgatásáról avagy egy hóbortos ember képzelgéseiről szól.

Figyelemre méltó, ahogy Jézus az Atyáról beszél „...Aki küldött engem, igaz, és én azt hirdetem a világnak, amit tőle hallottam. ...Semmit nem teszek magamtól, hanem ahogy az Atya tanított engem, azokat hirdetem. ...aki küldött engem, velem van; nem hagyott magamra, mert mindig azt teszem, ami neki kedves.” Szavai egytől egyig hangsúlyozzák, mennyire nem róla önmagáról van itt szó, s hogy milyen szoros, bensőséges kapcsolatban van ő az Atyával, mennyire benne él ő az Atyában, és az Atya őbenne. Alámerítettése után Jézust eltöltötte a Lélek, amit Gromon Bandi részletes [Márk-kommentárjában](#) az Isten teremtő erejének, életenergiájának, másképpen abszolút jóságának nevez (Mk 1,11, 11. lábjegyzet). Ennek fényében mindaz, amit Jézus mond és tesz, ennek a komolyan vett, az Atyától jövő, de egyúttal Jézusban éppúgy benne élő küldetésnek a kifejeződése, beteljesítése.

Szintén figyelemre méltó, ahogy Jézus nem fárad bele abba, hogy újra és újra beszéljen küldetéséről. Bizonyára magunk is tapasztaljuk olykor, mennyire nehéz meg-nem-értettnek lenni, pedig már hányszor elmondtuk, elmagyaráztuk, megérveltük... Előfordul, hogy már nincs energiánk a magyarázatra, s egyszerűen hallgatásba burkolózunk. Jézusnak is kihívás lehetett időről időre ismételtetnie, magyarázgatnia, bizonygatnia a maga igaz(ság)át. De csak nem dobhatta be sértődötten a törölközőt, és nem mondhatta az Atyának, hogy „Tudod, mit? Csináld magad, mert ezek abszolút alkalmatlanok, sőt egyenesen reménytelenek!”. Nem bújhatott ki a bőréből, hiszen ő maga át volt itatva az Isten jóságával, szellemével, s azzal a küldetés-tudattal, amivel a Földre érkezett. S éppen ez a mi szerencsénk, különben talán sosem ismerhettük volna meg őt, s rajta keresztül az Atyát! Példaértékű Jézus kitartása, állhatatos ragaszkodása ahhoz a belső hanghoz, iránytűhöz, amihez életét igazította, amire az életét tulajdonképpen feltette.

Milyen csodálatos, hogy ennek a jézusi iránytűnek mindannyian birtokában lehetünk! Bármikor rápillant-hatunk – akár megerősítésre, akár irányváltoztatásra van szükségünk.

Jézus sosem adta fel, ami szintén követendő példaként állhat előttünk. Ha családjában adott esetben elhangzik a „Nem beszélek veled többet!” kijelentés, szállóigénné vált a válasz: „Rendben, de kevesebbet sem!”

Vincze Anikó, Érd